

บทที่ ๕
คุณและ
โทษของ
กาม

คุณของกาม

สัตว์ทั้งหลายที่อยู่ในกามภพ มักจะหมกมุ่นอยู่กับเรื่องของกาม น่าแปลกกว่า ทำไมเรื่องของกามนั้นมีความเกี่ยวข้องกันทั้งคน สัตว์ สิ่งของ ซึ่งเรื่องราวของนารีผลหรือมักกะลีผล กับนักพรต วิทยาธร และคนธรรพ์ ตอนจบจะเห็นได้ว่า ไม่คุ้มกันเลย นี่คือโทษของกาม

กามนั้นมีทั้งคุณและโทษ มนุษย์เมื่อหมดโอกาสที่จะมาเกิดแบบโอปปาติกะ คือ เกิดมาที่โตทันที ไม่ต้องมีบิดามารดา เราก็ต้องหาทางเกิดทางอื่นๆ เพราะมนุษย์ต้องมาเกิด จะเกิดในฟองไข่หรือในเหงื่อไคลก็ไม่ใช่วิถีของมนุษย์ แต่มีวิธีคือ การเกิดในครรภ์มารดา ซึ่งการเกิดอย่างนี้ต้องอาศัยการบริโภคมกามอย่างมีเหตุผล และเป็นหน้าที่อันสูงส่ง **เพื่อเป็นทางผ่านให้มนุษย์มาเกิดเพื่อสร้างบารมี** ต้องประกอบธาตุธรรมส่วนหยาบของพ่อแม่ลูกให้ลูกส่วนมนุษย์จึงจะมาเกิดได้ ข้อนี้ถือเป็นคุณของกาม

ช่วงแรกทีกิเลสมนุษย์ยังไม่มาก การมาเกิดในกรรมมารดานั้นยังสะอาด เกือบจะเกลากว่าในยุคปัจจุบัน คือ เมื่อถึงฤดูกาลที่จะมีมนุษย์มาเกิด พ่อกับแม่ก็จะมีคามผูกสัมพันธ์ใคร่กัน หากยังไม่ถึงเวลา ก็จะอยู่ด้วยกันเหมือนเพื่อน คือจะไม่มีคามกำหนดยินดีที่จะเข้าหากัน เมื่อถึงเวลา ก็แบ่งปันชีวิตให้ซึ่งกันและกัน ก่อกำเนิดเป็นชีวิตใหม่ขึ้นมา

การประกอบธาตุธรรมก็สบาย เวลาคลอดก็คลอดง่าย ไม่มีความทุกข์ทรมาน ความรู้สึกตอนคลอดคล้ายกับการถ่ายหนักถ่ายเบาเท่านั้น ไม่มีความเจ็บปวดเลย

เมื่อมีลูกแล้ว ความรู้สึกกำหนดยินดีในกามก็หมดไป พ่อแม่ต่างช่วยกันเลี้ยงลูก สั่งสอนอบรมลูกอย่างดีว่ามามีชีวิตอยู่ในโลกนี้เพื่ออะไร มีวัตถุประสงค์อะไร สิ่งใดควรทำ ไม่ควรทำ จนกระทั่งลูกทรงจำได้ ศึกษาฝึกฝนได้ สามารถ

ดำรงชีพอยู่ในโลกนี้ได้ แล้วก็จะแยกย้ายกันไป พ่อแม่ก็
แยกย้ายกันไปถือศีลภาวนา แสวงหาหนทางสวรรค์กัน

ยุคนั้นการมีบ้านเล็กบ้านน้อย หรือการอยู่ร่วมกันเพียง
เพื่อความบันเทิงในกามนั้นยังไม่มี เพราะว่าการประกอบ
ธาตุธรรมกันก็มีความบันเทิงอยู่ตรงนั้นแล้ว ซึ่งอารมณ์
บันเทิงในกามจะใช้เฉพาะในช่วงเวลานั้นเท่านั้น คือเพื่อเป็น
ทางผ่านให้มนุษย์เกิดมาสร้างบารมีเท่านั้น **คุณของกามก็
มีอยู่เพียงเท่านี้ แต่โทษของกามนั้นมีมาก**

โทษของกาม

โทษของกาม คือ ทำให้เกิดความมกมากในกาม ใช้
เพื่อความบันเทิงเรื่อยเปื่อยกันไป

ในตอนแรกที่เราเริ่มมีการแบ่งปันกันอย่างไม่ถูกต้องนั้น ถือเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดอย่างยิ่ง และไม่เป็นที่ยอมรับกันสำหรับโลกในยุคนั้น ซึ่งเบื้องหลังเรื่องนี้ก็คือ มีผู้ที่คอยสอดกิสเลสกามระคะความกำหนดยินดีในกามให้มีมากกว่าปกติ จนมนุษย์ทนไม่ไหว และเขาก็คอยสอดกิสเลเข้ามา จนกระทั่งสิ่งที่ผิดปกตินั้นมีจำนวนมาก มากจนแก้ไขให้ถูกต้องกันไม่ไหว จนสิ่งผิดปกตินั้นกลายเป็นถูกปกติ ถือเป็นเรื่องปกติธรรมดาในเวลาต่อมา จึงเกิดการหมุนเวียนในวัฏฏะ และการชดใช้วิบากกรรมก็บังเกิดขึ้นนับแต่นั้นเรื่อยมา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า **มนุษย์กับกามก็เหมือนสุนัขแทะกระดูก** คือ สุนัขอยู่ว่างๆ ก็คาบกระดูกมานั่งแทะ ซึ่งความจริงมันไม่ได้มีอร่อยอะไร อร่อยน้ำลายตัวเอง อิ่มก็ไม่อิ่ม

เรียงลำดับความยินดีในกาม

๑. เริ่มต้นตั้งแต่การอยู่เป็นพรหมจรรย์

๒. กามในระดับที่ควบคุมได้ คือ มีผัวเดียวเมียเดียว

๓. เริ่มมากจนควบคุมไม่ได้ เจ้าชู้มากขึ้นไปเรื่อยๆ จึงมีประเภทนักรักที่ชอบมีหลายคู่

๔. ขอแค่เป็นมนุษย์ก็พอ แม้เพศเดียวกันก็ยินดี

๕. พอมันมีมากขึ้นไปกว่านั้น ก็เป็นประเภทที่เสพกามกับสัตว์เดรัจฉานได้ โดยถือว่าเป็นสิ่งที่จะช่วยบำบัดให้ผ่านอารมณ์นั้นไป

ถ้ามากยิ่งขึ้นไปกว่านั้นก็เป็นสิ่งของ มักกะสืผลเป็นแค่ว่าผลไม้ ก็จัดว่าเป็นสิ่งของ แต่เป็นผลไม้ที่สวยงามราวกับเทพธิดา มีไฉ่นุ่ม มีความนุ่มนวล มีสุขสัมผัส ผิวพรรณสวยงาม สวยงามทุกอย่าง เมื่อมาประกอบกับวิชาและเวทมนตร์ต่างๆ แล้ว มันจึงใช้แทนได้

แต่สุดท้าย เมื่อเสพสมจนสุขสม ถึงอารมณ์วิสัยัญญีหลับสนิทสมฤดี ตื่นอีกทีสลดใจ พออารมณ์พรากจากกามแล้วกลับมานั่งธรรมะก็ดีเหมือนเดิม เพราะอย่าลืมว่า พวกนักพรตลัทธิและวิทยากรเหล่านี้ เขามีฤทธิ์โดยกำเนิด แต่ว่ายังไม่ได้ถึงรูปฌานสมาบัติ

ถ้าได้ระดับรูปमानสมบัติ อารมณ์นั้นจะพ้นจาก
ความกำหนดยินดีในกามไปแล้ว แม้อาจไม่หมดสิ้นไป แต่ว่า
มันก็ไม่รู้สึก เพราะมีสิ่งที่ดีกว่าเข้าไปแทนที่ คือ รูปमान
สมบัติ ส่วนพวกที่ยังไม่ถึงรูปमान เพียงแค่เห็นแสงสว่าง
เห็นดวงใสๆ เบื้องต้น ยังไม่ถึงปฐมมรรค แต่ก็ประกอบ
มนตร์ปลุกวิญญาณขึ้นมาได้ ซึ่งไม่น่าเชื่อเลยว่า พวกนี้จะมี
ฤทธิ์อย่างนี้ แต่ถึงกระนั้นการได้เซยชมมักกะสืผลก็ไม่ได้
เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย มีแต่โทษด้วยซ้ำ

ชีวิตนักบวช

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า **กามเป็นของหยาบ เป็นเหตุให้สร้างบ้านสร้างเรือน** หมายความว่า ถ้ามนุษย์ติดเรื่องกามขึ้นมาแล้ว ย่อมต้องการจะมีครอบครัว คืออยากอยู่ร่วมกัน ครั้นเมื่ออยู่ร่วมกันแล้วจะไปอยู่ในป่าเขาหรือในถ้ำก็ได้ มันต้องสร้างบ้านสร้างเรือน จึงเริ่มมีความวุ่นวาย มีค่าใช้จ่าย มีปัญหา มีแรงกดดัน มีเครื่องกังวลต่างๆ สารพัดที่ตามมา

หิโน เป็นของต่ำทราม **คัมโม** เป็นของชาวบ้าน **โปถุชชะนิโก** เป็นของปุถุชน คนกิเลสหนา ความผูกพันอาลัยอาวรณ์ของปุถุชนชาวโลกที่ยังมีกิเลสหนาปัญญาหยาบ ไม่เกิดประโยชน์อะไร ลู่ออกจากกาม เดินตามขั้น ๓ (ศีล สมาธิ ปัญญา) ไม่ได้ ปฏิบัติตามศีล สมาธิ ปัญญา นั้นดีที่สุด

ชีวิตของนักบวชเป็นชีวิตที่พรากจากกาม ชีวิตของชาวโลกมีแต่เรื่องทรัพย์สินกับกาม ต่างจากชีวิตของนักบวชซึ่งมีแต่ศีล

ชีวิตนักบวชเป็นชีวิตที่ปลอดภัย โปร่ง อารมณ์ที่ไม่เกิด
ประโยชน์นี้แม้มีอยู่ก็ไม่สนใจ ไม่ให้ความสำคัญ มันมา
มันอยู่ แล้วมันก็ผ่านไป เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ประเดี๋ยวก็เสื่อมสลาย
เมื่อไม่ให้ความสำคัญ มันก็ไม่มี ความหมายอะไร แค่ว่าเฉยๆ
นิ่งๆ รู้แล้วไม่ชี้ เฉยๆ มันก็จะผ่านไป ผ่านไปถึงอารมณ์ที่
ประณีตมากกว่า คือ **อารมณ์ที่จะเข้าถึงธรรม**

อารมณ์ที่จะเข้าถึงธรรม..เป็นอารมณ์ที่ปลอดภัย
จากทุกสิ่งทุกอย่าง คืออารมณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ปรารถนา
จะทำพระนิพพานให้แจ้ง เป็นอารมณ์ที่ทำให้ใจปราศออก
จากกาม

ชีวิตนักบวชนั้นไม่ต้องไปสร้างบ้านสร้างเรือนเพื่อ
มีครอบครัว ไม่ต้องทำมาหากิน ไม่ต้องหาเลี้ยงครอบครัว
สิ่งที่ต้องทำในชีวิตนั้นมีอยู่เพียงเรื่องเดียว คือ การมุ่งทำศีล
สมาธิ ปัญญา ที่ยังไม่เกิดให้เกิด เมื่อเกิดแล้วก็ทำให้เจริญ
ขึ้น ซึ่งทำอย่างนี้แล้ว จิตก็จะขยายกว้างขวางใหญ่โตโอฬาร
มีความสุข

ต้องเป็นนักบวชที่เป็นไม้แห้ง

ในกามภพที่สัตว์โลกยังข้องเกี่ยวผูกพันอยู่กับกาม พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเปรียบเรื่องการหลุดพ้นจากกามภพไว้ว่า

ชีวิตนั้นเปรียบดังชิ้นไม้ที่แช่น้ำ หากเพียรนำชิ้นไม้ที่แช่อยู่ในน้ำมาสีเพื่อให้เกิดไฟ ไฟย่อมไม่ติดฉันใด ชีวิตที่ยังเปียกชุ่มด้วยกาม แม้จะทำความเพียรเท่าใด มรรคผลนิพพานย่อมไม่เกิดขึ้นฉันนั้น

เรื่องมักกะสีผลนี้ เป็นอุทาหรณ์ให้ข้อคิดแก่พวกเราทุกคนว่า ถึงจะเป็นนักบวช ซึ่งได้ชื่อว่า กายพรากจากกามแล้วก็ตาม หากใจยังครุ่นคิดอยู่ ก็เสมือนไม้ที่ยังเปียก แม้ว่าได้นำไม้ขึ้นจากน้ำแล้ว แต่ไม้นั้นยังคงเปียกอยู่ เหมือนกายพรากจากกาม แต่ใจยังไม่ยอมพราก ถึงจะนำไม้นั้นมาสีไฟก็ไม่เกิดไฟ

การจะสืฟติดได้ ไม่จะต้องแห้งสนิทแล้ว เหมือน
กายที่พรากจากกามาเป็นนักบวช บำเพ็ญเนกขัมมบารมี
อย่างนี้ คือ กายก็พราก และใจก็พรากด้วย เหมือนไม้ที่แห้ง
สนิทแล้ว เมื่อนำมาสีกันย่อมเกิดไฟ

เมื่อเราได้ทราบการอุปมาของพระลัมมาลัมพุทเจ้า
แล้ว ก็พึงเกิดความตระหนักในการพรากจากกามเถิด

ถึงกายนั้นพรากจากกามได้แล้ว แต่หากใจยังไม่พราก
แม้จะทำความเพียรสักเท่าใด ก็ไม่สามารถบรรลุมรรคผล
นิพพานได้

**เราจึงต้องเป็นดั่งไม้แห้งเท่านั้น คือ พรากจากกาม
ทั้งกายและใจ เมื่อใดทำได้เช่นนั้นแล้ว หากตั้งใจ
ประกอบความเพียรก็จะบังเกิดมรรคผลขึ้นมา ใจที่
พรากจากกาม เมื่อประกอบความเพียรย่อมบรรลุมรรคผล
นิพพาน ฉะนั้นแล**

อุปมาโทษของกาม

๑. กามเปรียบเหมือนท่อนกระดูก ที่ส่นัซแทะแล้วก็
ไม่ร่อยลักเท่าไร ไม่ได้ช่วยให้อึดหรือมีเรี่ยวแรงขึ้นมาได้
มีแต่เหนียวเปล่าเท่านั้น

๒. กามเปรียบเหมือนชิ้นเนื้อที่สัตว์ทั้งหลายคาบมา
ย่อมเป็นที่เพ่งเล็งถูกรุมยื้อแย่งจนอาจถึงตายหรือปางตายได้

๓. กามเปรียบเหมือนคบเพลิงหย้าที่ถือเดินทวน
ลมไป ถ้ายังมัวถืออยู่ ไม่ยอมปล่อยทิ้งไป ย่อมไหม้เนื้อตัว
แขนขาจนถึงตายหรือปางตายได้

๔. กามเปรียบเหมือนหลุมถ่านเพลิงอันร้อนแรง
ถ้าหลงกระโดดหรือตกลงไป ก็มีแต่ถูกไหม้ถึงตายหรือปาง
ตายได้

๕. กามเปรียบเหมือนความฝัน ไม่ว่าจะเป็นสวนป่า
อันร่มรื่น ภูมิทัศน์ที่สวยงาม หรือสรวบที่นารื่นรมย์ใน
ความฝัน เมื่อตื่นขึ้นก็ล้วนว่างเปล่า ไม่มีอยู่จริงทั้งสิ้น

๖. กามเปรียบเหมือนของที่ยืมเขามา ได้ชื่นชมก็
เพียงชั่วคราว สุดท้ายก็ต้องคืนให้เจ้าของไป

๗. กามเปรียบเหมือนผลไม้รสอร่อยคาตันที่อยู่ในป่า ไม่มีเจ้าของ ต่างคนต่างหยิบฉวยเก็บเอาไปได้ บางคนอาจถึงกับหักกิ่งไม้ ตัดต้นไม้ จนบังเอิญถึงขั้นทำร้ายแย่งชิงกันก็มี

๘. กามเปรียบเหมือนเขียงสับเนื้อ ใครไปยุ่งเกี่ยวก็เหมือนกับพาชีวิตไปให้ถูกลับ เพราะกามเป็นที่รองรับทุกข์ทั้งหลายทั้งกายและใจ เหมือนเขียงเป็นที่รองรับคมมีดที่สับจนเป็นแผลรอยบากนับไม่ถ้วน

๙. กามเปรียบเหมือนหอกและหลาว ทำให้เกิดทุกข์เหมือนหอกหลาวที่ทิ่มแทงร่างกายทิ่มแทงหัวใจให้เกิดทุกข์เวทนา เกิดความเจ็บปวดรวดร้าวมาก ใครไปพัวพันในกามแล้ว ที่จะไม่เกิดความเจ็บช้ำใจนั้นเป็นไม่มี

๑๐. กามเปรียบเหมือนหัวงูพิษ เพราะกามประคบด้วยภัยมาก อาจฉกให้ถึงตายได้ทุกเมื่อเหมือนหัวงูพิษ ต้องมีความหวาดระแวงต่อกันอยู่เสมอๆ ไม่อาจปลงใจได้สนิทวางใจให้ปลอดภัยไปไม่ได้ เป็นที่น่าหวาดเสียวมาก

อานิสงส์ของการออกจากกาม

๑. ทำให้ใจปลอดโปร่ง ไม่ต้องกังวลใจหรือระแวงภัยแต่ที่ไหน เพราะมีชีวิตอยู่ด้วยการไม่เบียดเบียนผู้อื่น

๒. มีเวลามาก สามารถทำความดีได้อย่างเต็มที่

๓. มีอิสระ เหมือนนกน้อยในอากาศที่มีเพียงหางและปีกเป็นภาระ ไปไหนมาไหนได้อย่างสบายใจ ไม่ต้องห่วงกังวลถึงทรัพย์สินสมบัติ ญาติพี่น้อง ครอบครัว

๔. ทำให้เป็นที่สรรเสริญของบัณฑิตทั้งหลาย เป็นที่คบหาของคนดี

๕. ทำให้ศีล สมาธิ ปัญญา เจริญรวดเร็ว ได้อย่างรวดเร็ว และไม่ถอยกลับ

๖. ทำให้สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานได้โดยง่าย

ฯลฯ

